

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

ENGLISH ACHIEVEMENT OF PRATOM SUKSA V STUDENTS
USING COOPERATIVE LEARNING (STAD)

ผู้วิจัย: เรืองโร พรหมบุตร

อาจารย์ที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์ ดร. อนันต์ชัย พงศ์สุวรรณ
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน แบบร่วมมือกันเรียนรู้ ให้มีจำนวนนักเรียนร้อยละ 60 มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ 3) ศึกษาเจตคติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดชีตุ่น อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 16 คน โดยการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีรูปแบบการวิจัยเป็นการทดลองกลุ่มเดียว ดำเนินการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest – Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ จำนวน 12 แผน
- 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
- 3) แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและใช้ค่า t-test (Dependent Samples) ในการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) ไม่มีนักเรียนที่ได้คะแนนทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 15 คน
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) เจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ระดับความคิดเห็น อยู่ระดับปานกลาง

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์, เจตคติ, ร่วมมือกันเรียนรู้

ABSTRACT

The purpose of this research were : 1) to study the achievement of Pratomsuksa 5 students by using cooperative learning. 2) to compare the English achievement 3) to study the attitudes of Pratomsuksa 5 students by using cooperative learning. The sample group was one class of 16 Pratomsuksa 5 students studying in the second semester of the academic year 2006 at Watkheetun School, Lamplimat District, Office of Buriram Educational Service Area 1. One Group Pretest – Posttest Design of experimental research was employed in this study.

The tools used in this study were : 1) twelve cooperative learning English lesson plans. 2) An English language learning achievement test. 3) A questionnaire to measure the attitudes of Pratomsuksa 5 students concerning the implementation of English language learning using cooperative learning. The data was statistically analyzed by mean, percentage and t-test dependent samples. The results of research showed that :

- 1) None student met the seventy percent criteria before learning the English language and fifteen students met the seventy percent criteria after learning the English language
- 2) The English language achievement of Pratomsuksa 5 students learning using cooperative learning showed posttest scores higher than pretest scores that was significant difference .05 ($P < .05$)
- 3) The attitudes of Pratomsuksa 5 students towards English language shown at a middle level.

Keyword (s) : Achievement, Attitude, Cooperative Learning

บทนำ

สภาพสังคมไทยในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ การพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ, 2544 : 19) ที่ได้กำหนดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น การเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้เรียนเพื่อ ความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่มุ่งเน้นการเรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ทั้งในชีวิตประจำวัน และการทำงานอาชีพ และมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ขั้นเป็นสากล สามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี สามารถปรับวิธีการคิด วิธีทำงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งเพราะเป็นการสร้างพื้นฐานที่ดีทั้งทางด้านความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กไทยในการเรียนระดับสูงต่อไป

จะเห็นได้ว่า กระทรวงศึกษาธิการมีความตระหนักและเห็นความสำคัญในการปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนมาโดยตลอดแต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนและมีโอกาสฝึกเฉพาะในห้องเรียน เพราะไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจึงทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสฝึกทักษะทางภาษานอกห้องเรียนในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดเกือบไม่มีโอกาสได้ใช้เลย (อรพิน พจนานนท์, 2537 : 50) ประกอบกับในการจัดการศึกษาที่ผ่านมา หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ปรับปรุงพุทธศักราช 2533) ได้จัดให้ภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ผู้เรียนจะเลือกเรียนหรือไม่เลือกเรียนก็ได้ จึงทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำไม่เป็นที่น่าพอใจตลอดมา ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา ของกรมวิชาการซึ่ง พบว่า ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนต่างจังหวัด ด้านการฟัง พูด และอ่าน เพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข (กรมวิชาการ, 2543 : 15) และสอดคล้องกับการประเมินคุณภาพการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดจันทน์ อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งผู้วิจัยทำการสอนอยู่ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนในปีการศึกษา 2545 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 63 ปีการศึกษา 2546 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 68 และปีการศึกษา 2548 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 66 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์เป้าหมายที่วางไว้ คือ ร้อยละ 70

จากสภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนวัดขี้ต้อนตามที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและสังเกต พบว่า ปัญหาที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์เป้าหมายดังกล่าว มีสาเหตุมาจากหลายด้าน ดังนี้

1. ด้านตัวครู ครูไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน ไม่คำนึงถึงหลักจิตวิทยาและเทคนิคการสอน ครูมีปัญหาเรื่องการออกเสียง ครูมีความรู้ไม่เพียงพอ ครูใช้วิธีสอนแบบเก่า ๆ ไม่ปรับปรุงตน

2. ด้านตัวนักเรียน นักเรียนกลุ่มเก่งและปานกลางจะนั่งด้านหน้า ส่วนเด็กอ่อนชอบนั่งข้างหลัง เวลาเรียนเด็กไม่ค่อยช่วยเหลือกัน เด็กเก่งชอบจับกลุ่มกับเด็กเก่งด้วยกัน จึงทำให้เด็กอ่อนถูกทอดทิ้งทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนและไม่ชอบทำการบ้านหรือไม่ค่อยรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

3. ด้านการวัดและประเมินผล หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เน้นให้วัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพที่แท้จริงของผู้เรียน จะเป็นปัญหาอยู่บ้างในเรื่องการ ออกข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ครอบคลุมจุดประสงค์ที่หลักสูตรกำหนด

4. ด้านสภาพแวดล้อม เนื่องจากโรงเรียนวัดขี้ต้อน ตั้งอยู่ในชุมชนที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพทำนาและรับจ้าง เคยเรียนภาษาอังกฤษมาบ้าง แต่ไม่เพียงพอที่จะอธิบายหรือแนะนำบุตรหลานในการทำการบ้านหรือศึกษาเพิ่มเติมได้และผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญ เนื่องจากคิดว่าไม่ได้นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน

จากการศึกษาสภาพปัญหาดังกล่าว พอสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำกว่าเกณฑ์เป้าหมายที่กำหนด มีสาเหตุมาจากครูผู้สอนใช้วิธีสอนแบบเดิมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนยึดตำราเรียนเป็นหลักและยึดครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนมีโอกาสดำเนินปฏิบัติจริงหรือมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนน้อยมาก ทำให้ขาดการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ในการใช้ภาษาขาดความกระตือรือร้น การวัดผลประเมินผลไม่ครอบคลุมจุดประสงค์ ทำให้นักเรียนไม่ทราบข้อบกพร่องของตนเองเพื่อปรับปรุงแก้ไข สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ส่งผลให้ไม่มีความสุขในการเรียน และเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะแก้ปัญหที่เกิดขึ้น โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนและได้ปฏิบัติจริง จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายเป็นกิจกรรมที่นักเรียนชอบ ไม่เบื่อหน่าย มีความสนุกสนานกับการเรียน เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ จะมีการวัดผลประเมินผลที่ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์ ทำให้นักเรียนทราบข้อบกพร่องของตนเองเพื่อปรับปรุงแก้ไข ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์เป้าหมายที่กำหนดไว้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ให้มีจำนวนนักเรียนร้อยละ 60 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในตำบลโคกสะอาด อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์เขต 1 ซึ่งกำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 154 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดจันทน์ ตำบลโคกสะอาด อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์เขต 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 16 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้
3. แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เป็นการวิจัยแบบ

One Group Pretest – Posttest Design โดยผู้วิจัยได้แบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 3 ระยะ ตามขั้นตอนดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนทดลอง

ในระยะที่ 1 ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 16 คน ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แล้วนำมาตรวจให้คะแนนบันทึกคะแนนไว้เพื่อเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง

ในระยะที่ 2 ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (STAD) โดยได้ดำเนินกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำการปฐมนิเทศนักเรียน เพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และเพื่อให้ นักเรียนได้ทราบถึงหลักการ แนวคิด วัตถุประสงค์ ตลอดจนบทบาทหน้าที่ของตนในขณะดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน หลังจากนั้นให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่ม โดยละความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อนในอัตราส่วน 1 : 2 : 1
2. ดำเนินการทดลองสอนทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ในระหว่างวันที่ 7 ธันวาคม 2549 ถึง วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2550

ระยะที่ 3 หลังการทดลอง

ในระยะที่ 3 หลังจากสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. วัดเจตคตินักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังจากการทดลองด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้
2. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อสิ้นสุดการทดลอง
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนหลังจากนักเรียนได้ทำแบบทดสอบหลังเรียนเสร็จสิ้นแล้ว

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ผลการทดสอบก่อนเรียน (Pretest)
- ตอนที่ 2 ผลการทดสอบหลังเรียน (Posttest)
- ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
- ตอนที่ 4 เจตคติของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยการศึกษาผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ สรุปผลการวิจัยดังต่อไปนี้

การวิจัยผลของการศึกษาผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดชีตุ้น ตำบลโคกสะอาด อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุริรัมย์ เขต 1 จำนวน 16 คน จำแนกเป็นเพศชาย 9 คนและเพศหญิง 7 คน ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้รูปแบบ STAD ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษและรูปแบบการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้รูปแบบ STAD เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 12 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 24 ชั่วโมง โดยเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาในวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ มีผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผลการทดสอบก่อนเรียน โดยรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 26.19 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 52.38) โดยมีนักเรียนที่มีคะแนนสูงสุดคือ 33 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 66) จำนวน 2 คน (คิดเป็นร้อยละ 12.5) นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำสุด 18 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 36) จำนวน 1 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.25) ไม่มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

2. ผลการทดสอบหลังเรียน โดยรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 41.50 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 83) โดยมีนักเรียนได้คะแนนสูงสุด คือ 45 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 90) จำนวน 2 คน (คิดเป็นร้อยละ 12.50) นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำสุดคือ 34 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 68) จำนวน 1 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.25) มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 93.75)

3. ผลการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยภาพรวมพบว่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดและคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดของการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน เมื่อพิจารณารายบุคคลพบว่า มีนักเรียนที่มีคะแนนทดสอบหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนทุกคน มีผลต่างของคะแนนสูงสุด 12 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 24) ผลต่างของคะแนนต่ำสุด 16 (คิดเป็นร้อยละ 32) โดยจากการทดสอบก่อนเรียนไม่มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ส่วนหลังเรียนมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 15 คน (คนเป็นร้อยละ 93.75) ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 1 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.25) เมื่อนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ t-test (t-test Dependent Samples) โดยใช้สูตร t-test

(Dependent Samples) (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์, 2542 : 325 – 326) ผลปรากฏว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างตามมาตราแบบลิเคิร์ต (Lickert' s 5 - Level Rating Scales) ที่มีต่อรูปแบบการสอนแบบร่วมมือ โดยใช้รูปแบบ STAD โดยรวมอยู่ในระดับมีความรู้สึกเป็นกลาง ($\bar{X} = 3.12$) โดยมีเจตคติที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก เมื่อเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ นักเรียนอยากพูดภาษาอังกฤษกับครูและเพื่อน ๆ ได้ ($\bar{X} = 3.57$) ฉันชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษและฉันอยากตอบคำถามของครูในขณะที่ทำกิจกรรม ($\bar{X} = 3.25$) ส่วนรายการที่มีค่าเฉลี่ยเจตคติที่น้อยที่สุดคือ ฉันไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 1.56$)

อภิปรายผล

จากการวิจัยการศึกษาผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิค STAD อภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิค STAD มีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีนักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 93.75 ของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นั่นแสดงว่ารูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิค STAD สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ซึ่งมีเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิค STAD ช่วยให้นักเรียนกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เนื่องจากรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิค STAD เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นทีมและความสำเร็จของทีม นั้นได้มาจากสมาชิกทุกคนที่อยู่ในทีม สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยกันหาความรู้หรือศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนเพื่อให้มาซึ่งผลสำเร็จของทีม โดยสมาชิกในกลุ่มจะกระตุ้นกันเอง ซึ่งจากอัตราในการจัดสัดส่วนของทีม คือ คนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และคนอ่อน 1 คน สมาชิกที่เก่งก็จะคอยดูแลเพื่อน ๆ ส่วนสมาชิกที่อยู่ปานกลางก็ต้องคอยดูแลสมาชิกที่อ่อนกว่า ส่วนคนที่อ่อนก็จะกระตุ้นตนเองเพื่อให้มาซึ่งผลสัมฤทธิ์ในภาพรวมของกลุ่ม ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนได้ช่วยเหลือกันหรือกระตุ้นสมาชิกในกลุ่มให้ได้เนื้อหาที่เรียนเท่า ๆ กับสมาชิกคนอื่น ๆ และผู้สอนได้สนับสนุนให้นักเรียนเกิดความต้องการเรียนรู้ในเนื้อหาโดยการให้รางวัล สิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้

1.2 จากผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิค STAD ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนสอนมีปฏิสัมพันธ์กันตลอดเวลา ซึ่งในการปฏิสัมพันธ์เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวนักเรียนกับสมาชิกในกลุ่ม ระหว่างกลุ่มกับกลุ่ม ระหว่างครูกับกลุ่ม การ

ปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นไปอย่างเป็นกันเอง ทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย มีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น บรรยากาศในการเรียนรู้เป็นกันเอง นักเรียนกล้าแสดงออกรวมทั้งให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับวงเดือน ปอศิริ (2546 : บทคัดย่อ) ได้สรุปผลการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้นักเรียนมีความตระหนักในคุณค่าของตนเอง มีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและผู้อื่นตลอดจนมีความเชื่อมั่นและกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น ส่วน วรณี อุ่นบุญ (2540 : บทคัดย่อ) สรุปผลการวิจัยโดยรูปแบบการร่วมมือกันเรียนรู้อีกว่า ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก มีระเบียบ รับผิดชอบและทักษะทางสังคมสูง

1.3 จากผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการสอนแบบร่วมมือเป็นกิจกรรมที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ จากความสำคัญดังกล่าวทั้งกระบวนการกลุ่มและการปฏิสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทำให้นักเรียนตระหนักในคุณค่าตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับภาวสุทธิ ยศธร (2543 : บทคัดย่อ) เกศินี วัชรเสถียร (2542 : บทคัดย่อ) และวงเดือน ปอศิริ (2546 : บทคัดย่อ) ทำให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นและเสนอแนะในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนมีส่วนร่วมเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น โดยผู้สอนแล้ววางแนวทางในการจัดกิจกรรม ส่วนตัวผู้เรียนเป็นผู้ขับเคลื่อนหรือดำเนินกิจกรรมดังกล่าวให้สำเร็จคู่ลงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ซึ่งสมาชิกทุกคนกลุ่มมีความสำคัญเท่า ๆ กัน ทุกคนต้องช่วยกันและทุกคนก็จะได้รับรางวัลหรือคะแนนเท่ากัน ซึ่งเป็นผลให้นักเรียนให้ความสำคัญต่อตนเองและสมาชิกในกลุ่มในการที่ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ

2. เจตคติของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้อีก หลังจากที่ได้ใช้การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้อีก เทคนิค STAD พบว่าการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้อีกทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนมีความสนใจและต้องการจะเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น จะเห็นได้จากความคิดเห็นที่นักเรียนอยากพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ต้องการเรียนภาษาอังกฤษและไม่รู้สึกลำบากที่ใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้สาเหตุเนื่องมาจาก การใช้รูปแบบการร่วมมือกันเรียนรู้อีกเป็นกิจกรรมกลุ่มที่ให้สมาชิกในกลุ่มช่วยเหลือกันเองในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ภายในกลุ่มเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์กับกลุ่ม และยังทำให้สมาชิกในได้ปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ช่วยเหลือและเกิดความผูกพันกับความเป็นสมาชิกภายในกลุ่มที่มีความสำคัญเท่า ๆ กัน เพราะในกลุ่มนั้น คนเก่งหรือคนอ่อนมีความสำคัญเท่า ๆ กันหากคนใดคนหนึ่งไม่สามารถผ่านแบบฝึกก็จะทำให้ทั้งกลุ่มเสียโอกาสต่าง ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับอาร์นีส (Arends. 1988 : abstract) สรุปจากผลการวิจัยว่า รูปแบบการสอนแบบร่วมมือทำให้นักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์กันสูง เนื่องด้วยจากการตั้งจุดมุ่งหมาย จะช่วยให้เกิดความร่วมมือกันสามารถทำให้เด็กช่วยเหลือกันและสร้าง ปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันได้และนอกจากนั้นบรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนยังเป็นบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่เครียด เพราะนักเรียนสามารถ

ดำเนินกิจกรรมด้วยตนเอง พุดคุยกับสมาชิกกลุ่มซึ่งอยู่ในวัยเดียวกันได้อย่างเปิดเผย มีการแนะนำ ตักเตือนและชมเชยสมาชิกในกลุ่มอย่างเป็นกันเอง ทำให้บรรยากาศการจัดการเรียนการสอนเป็น บรรยากาศที่ให้ความเป็นกันเองและให้ความสำคัญกับทุก ๆ คนอย่างเท่าเทียม เหล่านี้ทำให้นักเรียนมีความตั้งใจและสนใจที่จะเรียนรู้

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. กระบวนการกลุ่มเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับกิจกรรมในรูปแบบดังกล่าว ดังนั้นการเน้นทักษะกลุ่มจะช่วยให้ นักเรียนพบความสำเร็จในการจัดกิจกรรมการร่วมมือกันเรียนรู้ โดยในช่วงแรก ผู้สอนควรจะเน้นให้นักเรียนเข้าใจถึงความสำคัญของกลุ่มและการไว้วางใจกันภายในกลุ่ม สอดแทรก กิจกรรมที่ทำให้สมาชิกในกลุ่มคุ้นเคยกัน ซึ่งอาจจะเป็นเกมหรือกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ควรเน้นเนื้อหา มากนักในช่วงแรก ๆ

2. ในการจัดกิจกรรมรูปแบบการร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิค STAD ผู้สอนควรใช้เนื้อหาที่ไม่ยากมากนัก โครงสร้างไม่ซับซ้อนและควรมีการจัดเรียงลำดับเนื้อหาในการใช้แผนการเรียนรู้อยู่ โดย เนื้อหาควรเป็นสิ่งที่นักเรียนสนใจ ทันต่อเหตุการณ์หรือเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นเป็นประจำ ซึ่งจะ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

3. ในการจัดกิจกรรมรูปแบบการร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิค STAD ควรส่งเสริมให้มีการใช้ ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในห้องเรียน (English Expression Classroom) จะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ ภาษาเพื่อการสื่อสารตามสภาพจริงได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำรูปแบบการร่วมมือกันเรียนรู้ไปใช้กับการวิจัยในรายวิชาอื่น ๆ เช่น สุขศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ หรือนำไปใช้กับทักษะอื่น ๆ เช่น การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อ ความเข้าใจ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาษาอังกฤษฟัง-พูด เป็นต้น

2. ควรนำรูปแบบการร่วมมือกันเรียนรู้ ไปประยุกต์ใช้กับนวัตกรรมอื่น ๆ เช่น การพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษโดยใช้ เทคนิคผังความสัมพันธ์ความหมาย หรือการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษโดยใช้การ์ตูน เป็นต้น

3. จากรูปแบบการร่วมมือกันเรียนรู้จะเป็นได้ว่านักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งผู้วิจัยในครั้งต่อไปควรจะเปลี่ยนตัวแปรตามเป็นทักษะทางสังคม ซึ่ง สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ได้ ที่ส่วนแล้วนักเรียนจะมีความรับผิดชอบและให้ความสำคัญกับกลุ่มสูง

เอกสารอ้างอิง

- เกศินี วัชรเสถียร.(2542).การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา.ขอนแก่น:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ. (2544). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. (2543). **วารสารทางวิชาการ**. ฉบับที่ 9 กรุงเทพฯ : คุรุสภา.
- ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. (2542). **ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**.บุรีรัมย์: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์.
- ภาวศุทธิ ยศธร. (2543). การพัฒนารูปแบบการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยใช้การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ด้วยบทเรียนเล่มเล็ก เรื่องพระพุทธศาสนา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา.ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.ถ่ายเอกสาร.
- วรุณี อุ่นบุญ. (2540). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดย เน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน.ขอนแก่น:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- วงเดือน ป่อศิริ. (2546). **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา.ขอนแก่น:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- อรพิน พจนานนท์. (2537). **การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา**.ขอนแก่น:คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- Arends, Richard. I., (1988). **Learning to Teach**. New York : Random House.
- Likert, R. 1932 “ A Technique for the Measurement of Attitudes” **Archives of Psychology**, No.140